

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

08 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 octombrie 2016, declarate de avocatul Boris Druță și de inculpatul

Ucrainciuc Egor xxxxxx, născut la xxxxxxxxxxxxxxxx, originar și locuitor al xxxxxxxx, xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 05.01.2016 – 19.05.2016,
instanța de apel: 13.06.2015 – 18.10.2016,
instanța de recurs: 12.12.2016 – 08.02.2017.

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Rezina din 19 mai 2016, Ucrainciuc Egor a fost achitat de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

2. Instanța de fond a constatat că inculpatul Ucrainciuc E. este învinuit că, la 02 decembrie 2015, orele 20.30, aflându-se în scara blocului de locuit din str. 27 August 46, or. Rezina, având intenții huliganice, fără careva motive întemeiate, încălcând grosolan ordinea publică, a apucat-o de umeri pe Brîchina N., a împins-o de mai multe ori de perete și contorul electric, i-a aplicat lovituri cu o lanternă în regiunea nasului și pe ambele mâini, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 318 D din 21.12.2015, vătămări corporale sub formă de echimoză masivă pe față, echimoze pe membre, excoriații pe cap, față și membrul superior drept, ce se califică ca vătămări corporale ușoare.

Organul de urmărire penală a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, ca huliganism, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanei, precum și acțiunile care prin conținutul lor se deosebesc printr-un cinism și obrăznicie deosebită.

Instanța a reținut că, în calitate de probe ce confirmă vinovăția inculpatului, au fost prezentate declarațiile părții vătămate Brîchina N. potrivit căror, ea a intrat în scara blocului, iar inculpatul a ajuns-o din urmă pe scări, a apucat-o de spate, a împins-o până la primul etaj și a îmbrâncit-o de perete, i-a aplicat o lovitură cu lanterna în regiunea nasului și lovind-o de perete a dat-o jos, în rezultat, ea traumându-și genunchii. A început să strige, iar inculpatul a ieșit afară. Cu acesta e în relații ostile din anul 2013, anterior având un conflict.

Conform declarațiilor martorului Brîchin M., în jurul orelor 20.30, mama sa a venit acasă și i-a spus că a fost bătută în scara blocului de inculpat, cu care sunt în relații ostile, în anul 2013 având un conflict cu familia acestuia.

Totodată, inculpatul nu a recunoscut vina și a indicat că este în relații ostile cu partea vătămată. Pe 02 decembrie 2015 a fost la muncă până la orele 17.00, apoi până la orele 22.00 a instalat mobilierul în apartamentul său împreună cu Crăciun I. În acest timp nu a ieșit nicăieri, fapt ce-l pot confirma soția sa Ucrainciuc V. și bunica acesteia. Respectiv, în acea zi, nu s-a întâlnit cu partea vătămată.

Astfel, învinuirea înaintată inculpatului este bazată doar pe declarațiile părții vătămate și ale feciorului ei, Brîchin M., persoane cu care inculpatul este în relații ostile de mai mult timp, iar divergențele constatate în declarațiile lor, nu au fost înlăturate în cadrul cercetării judecătorești.

Nu au fost stabilite temeieri de a pune la îndoială declarațiile martorilor Creciun I., Ucrainciuc V. și Chirtocă N., care au confirmat că la 02 decembrie 2015, orele 17.00, inculpatul se afla acasă și nu a ieșit din apartament.

Or, nefiind administrate suficiente probe plauzibile, pertinente și concludente care să dovedească vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate, acesta urmează a fi achitat pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

3. Procurorul în Procuratura r-nului Rezina, Ghenadie Zgardan, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, la amendă în mărime de 700 unități convenționale, ce constituie 14.000 lei.

Apelantul a indicat că instanța de fond, contrar prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, nu a apreciat probele administrate, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Instanța de fond nu a luat în considerație și nu a motivat obiectiv, în ansamblu probele acuzării.

Declarațiile martorilor apărării, care sunt rude și prieteni cu inculpatul, au fost făcute cu scopul favorizării situației acestuia.

3.1. A declarat apel și partea vătămată Brîchina N., solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat.

Apelanta a indicat că la examinarea cauzei s-au admis încălcări grave, iar acuzarea a prezentat suficiente probe care demonstrează vinovăția inculpatului.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 octombrie 2016, apelurile au fost admise, casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre.

Ucrainciuc Egor a fost condamnat în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, la 1 an și 6 luni închisoare.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate i-a fost suspendată condiționat, pentru o perioadă de probațiune de 2 ani.

Instanța de apel a constatat că la 02 decembrie 2015, orele 20.30, inculpatul Ucrainciuc E., aflându-se în scara blocului de locuit din str. 27 August 46, or. Rezina, având intenții huliganice, fără careva motive întemeiate, încălcând grosolan ordinea publică, a apucat-o de umeri pe Brîchina N., locuitoare a or. Rezina, str. 27 August 46, ap. 62, a împins-o de mai multe ori de perete și contorul electric, i-a aplicat lovituri cu o lanternă în regiunea nasului și pe ambele mâini, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 318/D din 21.12.2015, vătămări corporale sub formă de echimoză masivă pe față, echimoze pe membre, excoriații pe cap, față și membrul superior drept, ce se califică ca vătămări corporale ușoare.

Instanța de apel a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a indicat că este în relații ostile cu partea vătămată. La 02 decembrie 2015 a fost la muncă până la orele 17.00, apoi până la orele 22.00 a instalat mobilierul în apartamentul său împreună cu Crăciun I. În acest timp nu a ieșit nicăieri, fapt ce-l pot confirma soția sa Ucrainciuc V. și bunica acesteia.

Totodată, vinovăția lui a fost dovedită integral prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Brîchina N. a indicat că în timp ce se întorcea acasă, inculpatul a trecut pe lângă ea, la volanul microbuzului. A micșorat viteza apoi a lăsat automobilul lângă casa părinților săi. Ea a intrat în scara blocului, iar inculpatul a ajuns-o din urmă pe scări, a apucat-o de spate, a împins-o până la primul etaj și a îmbrâncit-o de perete. Fără careva explicații, i-a aplicat o lovitură cu lanterna pe care o avea în mână în regiunea nasului și lovind-o de perete a dat-o jos, în rezultat, ea traumatizându-și genunchii. A început să strige, iar inculpatul a ieșit afară. Cu acesta e în relații ostile din anul 2013, anterior fiind în conflict cu el și rudele acestuia.

Martorului Brîchin M. a declarat că la 02 decembrie 2015, în jurul orelor 20.30, mama sa a venit acasă și i-a spus că a fost agresată în scara blocului de inculpat. Ea plângea, avea multiple excoriații pe față, nas și la ambii genunchi. I-a spus că inculpatul a împins-o de perete de mai multe ori și a lovit-o în regiunea nasului cu lanterna. Cu inculpatul și familia acestuia în anul 2013 au avut un conflict și sunt în relații ostile.

Martorul Dumitrovici T. a comunicat că a văzut-o pe vecina sa, Brîchina N. cu fața acoperită cu o batistă. Aceasta avea multiple vătămări și i-a spus că a fost

agresată de inculpat. Acesta s-a apropiat de ele în timp ce discutau și partea vătămată l-a întrebat din ce motiv a lovit-o.

Martorul Oncea V. a indicat că o femeie striga și plângea în scara blocului. Ulterior, a văzut-o pe Brîchina N. cu echimoze și zgârieturi pe față, la ochi și se deplasa greu.

Martorul Cuzuioc R. a comunicat că a văzut ambulanța parcată în ograda blocului, iar a doua zi Brîchin M. a împrumutat de la el 80 lei pentru a achita serviciile medicului legist și i-a spus că mama sa a fost agresată de inculpat.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 318/D din 21.12.2015, la Brîchina N. s-au depistat leziuni corporale sub formă de echimoză masivă pe față, echimoze pe membre, excoriații pe cap, față și membrul superior drept, care au fost provocate de la acțiunea traumatică a unui obiect dur, contondent, posibil în timpul și circumstanțele indicate în comun, determină o dereglare a sănătății de scurtă durată și se califică ca vătămare ușoară.

Ordine publică înseamnă o totalitate de relații sociale, ce asigură o ambianță liniștită de conviețuire în societate, de inviolabilitate a persoanei, iar prin încălcarea grosolană a ordinii publice cu o vădită lipsă de respect se înțelege săvârșirea unor acțiuni intenționate ce atentează la regulile sociale și morale de conviețuire, încălcate într-un mod grosolan și demonstrativ de către violatorul ordinii publice prin necuviință, neobrăzare, comportare batjocoritoare cu cetățenii, prin înjosire a onoarei și demnității persoanei.

Probele administrate au demonstrat incontestabil că inculpatul, având intenția comiterii unui act de huliganism, încălcând grosolan ordinea publică, însoțită de aplicarea violenței asupra părții vătămate, precum și acțiuni care prin conținutul lor, se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită, la 02 decembrie 2015, orele 20.30, în scara blocului locativ a atacat-o pe Brîchina N., aplicând față de aceasta violență fizică, provocându-i vătămări corporale ușoare.

Latura subiectivă a huliganismului se caracterizează prin comiterea cu intenție directă a infracțiunii, persoana conștientizând că încalcă grosolan ordinea publică, exprimând astfel o vădită lipsă de respect față de societate și dorind acest fapt.

Or, instanța de fond nu a apreciat corect declarațiile părții vătămate Brîchina N. și ale martorilor Brîchin M., Dumitrovici T. și Cuzuioc R., care au confirmat că au văzut-o pe partea vătămată cu fața plină de vânătăi și ea spus că a fost bătută de către inculpat, fără careva motive, fiind probat că acțiunile acestuia au provocat gălăgie, strigăte și plânsete din partea victimei și, în cumul, denotă încălcarea grosolană a ordinii publice și exprimarea unei vădite lipse de respect față de partea vătămată și de societate. Martorul Oncea V. a susținut că în seara de 02 decembrie 2015, a auzit glas de femeie și plânset, însă deoarece era întuneric nu a ieșit să vadă.

Astfel, acțiunile inculpatului întrunesc elementele infracțiunii prevăzute la art. 287 alin. (1) Cod penal, ca acțiuni intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor sau de amenințarea cu

aplicarea unei asemenea violențe, precum și acțiunile care prin conținutul lor se deosebesc printr-un cinism sau obrăznicie deosebită.

Instanța de fond nu a elucidat pe deplin circumstanțele cauzei, soluția pronunțată fiind în contradicție cu probele acuzării. Or, din declarațiile părții vătămate Brîchina N. și a raportului de expertiză medico-legală nr. 318/D din 21.12.2015 rezultă clar că aceasta a recunoscut inculpatul ca fiind persoana care a atacat-o la data de 02.12.2015, pe la ora 20.30 în scara blocului, a îmbrâncit-o, a lovit-o cu lanterna în regiunea nasului, cauzându-i leziuni corporale sub formă de echimoză masivă pe față, echimoze pe membre, excoriații pe cap, față și membrul superior drept, care se califică ca vătămări corporale ușoare.

Declarațiile martorilor Creciu I., Ucrainciuc V. și Chirtoacă N. urmează a fi apreciate critic, aceștia fiind în relații de prietenie și afinitate cu inculpatul, totodată, fiind combătute prin probe administrate.

La stabilirea pedepsei, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, că inculpatul are familie și este angajat în câmpul muncii, concluzionând că aplicarea sancțiunii cu suspendarea executării pedepsei va fi suficientă, adecvată, proporțională și în măsură să influențeze personalitatea acestuia în vederea corectării comportamentului său, fiind întrunite temeiurile pentru aplicarea prevederilor art. 90 din Cod penal, iar aplicarea unei pedepse pecuniare sau cu muncă neremunerată în folosul comunității, ar face imposibilă atingerea scopului pedepsei penale și restabilirea echității sociale.

5. Avocatul Boris Druță a declarat recurs ordinar, în numele inculpatului, în care solicită casarea acestei decizii și menținerea sentinței.

Recurentul a invocat că instanța de apel nu a verificat declarațiile inculpatului, precum și celelalte probe administrate.

Instanța de fond și cea de apel urmau să indice cu suficientă claritate motivele pe care își întemeiază soluția.

Astfel, instanța de apel nu a argumentat în decizie vinovăția inculpatului, neglijând celelalte probe concludente și încălcând legislația în vigoare, nefiind respectate prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Or, *instanța de fond* și cea de apel au admis încălcarea prevederilor art. 6§1 al CEDO, inculpatul fiind lipsit de dreptul la un proces echitabil în fața instanței judecătorești.

Totodată, fiind condamnat prin decizia instanței de apel, în privința inculpatului urmau a fi aplicate prevederile art. 10 al Legii nr. 210 din 29.07.2016, privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25 de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 p. 2), 6) Cod de procedură penală.

5.1. A declarat recurs ordinar și inculpatul, în care solicită casarea deciziei menționate și menținerea sentinței.

Recurentul a indicat că nu a comis infracțiunea, că la timpul indicat nu s-a aflat în locul respectiv, iar prin aprecierea greșită a probelor s-a admis o eroare gravă de fapt.

În lipsa probelor noi, instanța de apel a pronunțat o decizie de condamnare, bazându-se și reinterprețând aceleași probe.

Nu a fost argumentat motivul din care s-au considerat veridice declarațiile părții vătămate, care în instanța de fond a făcut declarații contradictorii cu cele ale martorului Brîchin M.

Or, din conținutul deciziei adoptate rezultă că probele nu au fost nemijlocit cercetate în ședința instanței de apel.

Învinuirea s-a bazat pe declarațiile părții vătămate și ale feciorului acesteia, care cunoaște toate circumstanțele din relatările mamei sale și care a confirmat că aceasta e în relații ostile cu inculpatul și familia acestuia. În declarațiile acestora au fost constatate mai multe divergențe esențiale, acestea nefiind lichidate în instanța de apel.

Niciun martor al acuzării nu a confirmat declarațiile părții vătămate, că la data respectivă, în scara blocului a fost atacată și bătută anume de inculpat.

Mai mult, nu a fost efectuată o cercetare la fața locului, sau dacă a fost efectuată, nu s-au constatat informații relevante pentru cauză, hainele părții vătămate nefiind examinate pentru stabilirea urmelor de bruscare sau împingere de pereți.

Nu a fost motivată decizia de respingere a declarațiilor martorilor apărării, iar dacă Ucrainciuc V. și Chirtoacă N. sunt rude ale sale, atunci declarațiile lui Creciun I. sunt obiective, depuse sub jurământ, fiind în coroborare cu ale inculpatului și ale martorilor apărării.

Instanța de apel, în mod contradictoriu, admite apelul părții vătămate Brîchina N. care, însăși, invocă că acuzarea nu ar fi prezentat probe ce ar demonstra cu adevărat învinuirea adusă inculpatului.

Potrivit jurisprudenței CtEDO se interzice condamnarea în apel, după achitare, fără administrarea probelor noi, care să răstoarne probatoriul de fond, iar motivarea hotărârilor de către instanțele naționale constituie o obligație impusă acestora și prin prevederile art. 6 CEDO.

Însă, instanța de apel nu a argumentat nicicum elementele laturii obiective a infracțiunii.

Or, conform descriptivului deciziei, a fost stabilită fapta ca fiind intenționată și caracterizată prin intenție directă, îndreptată spre încălcarea grosolană a ordinii publice, însoțită de aplicarea violenței asupra persoanelor sau de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe, de opunere de rezistență violentă altor persoane care curmă actele huliganice.

Totodată, pedeapsa aplicată a fost stabilită eronat, fiind reținut că lipsesc circumstanțe atenuante și agravante, or, săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni ușoare sau mai puțin grave, prezența a doi copii minori la întreținere, posedarea unei activități de muncă și caracteristica pozitivă constituie circumstanțe atenuante prevăzute la art. 76 Cod penal și urmau a fi apreciate obiectiv, fiind relevante la aplicarea pedepsei.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 10) Cod de procedură penală – hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se

întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarat inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Conform art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul avocatului este fondat în drept pe art. art. 427 p. 2, 6 Cod de procedură penală, avându-se în vedere, probabil, art. 427 alin. (1) pct. 2), 6) Cod de procedură penală, iar recursul inculpatului este bazat inclusiv pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care prevăd și următoarele temeiuri - instanța nu a fost compusă potrivit legii ori au fost încălcate prevederile art. 30, 31 și 33, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței (*pct. 5., 5.1. din decizie*).

Însă, în recursurile respective, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârii contestate, asupra căror motive concrete din apel nu s-ar fi pronunțat instanța și care ar fi esența circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, că instanța nu a fost compusă potrivit legii ori au fost încălcate prevederile art. 30, 31 și 33, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens, și indicarea unor concrete erori de drept în aspectul vizat (*pct. 5., 5.1. din decizie*).

Rezultă, că recursurile ordinare nu îndeplinesc cerințele legale de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursurile ordinare ale avocatului și inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii și când s-a aplicat o pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale. Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursurile ordinare, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. - 5.1. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului, și încadrarea juridică corectă a acțiunilor lui infracționale, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate Brîchina N., ale martorilor Brîchin M., Dumitrovici T., Oncea V. și Cuzuioc R., raportul de expertiză medico-legală nr. 318/D din 21.12.2015, că la Brîchina N. s-au depistat leziuni corporale sub formă de echimoză masivă pe față, echimoze pe membre, excoriații pe cap, față și membrul superior drept, care au fost provocate de la acțiunea traumatică a unui obiect dur, contondent, posibil în timpul și circumstanțele indicate în comun, determină o dereglare a sănătății de scurtă durată și se califică ca vătămare ușoară, fiecare probă fiind apreciată în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, probele administrate pe caz demonstrând prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 287 alin. (1) Cod penal (*pct. 4. din decizie*).

La stabilirea pedepsei instanța de apel just și argumentat a ținut cont de prevederile art. 61, 75, 90 Cod penal, conform cărora pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. La stabilirea

pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, argumentul recurentului că decizia instanței de apel contravine *jurisprudenței CtEDO, potrivit căreia este interzisă condamnarea în apel, după achitare, fără a se administra probe noi care să răstoarne probatoriul de fond, că probele nu au fost nemijlocit cercetate în ședința instanței de apel, că partea vătămată a invocat că acuzarea nu ar fi prezentat probe, sunt neîntemeiate (pct. 5.1. din decizie)*.

Or, conform art. 414 alin. (1), (2) și (6) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. Instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal. Instanța de apel nu este în drept să-și întemeieze concluziile pe probele cercetate de prima instanță dacă ele nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și nu au fost consemnate în procesul-verbal. Potrivit art. 415 alin. (2¹) Cod de procedură penală, judecând apelul declarat împotriva sentinței de achitare, instanța de apel nu este în drept să pronunțe o hotărâre de condamnare fără audierea învinutului prezent, precum și a martorilor acuzării solicitați de părți. Martorii acuzării se audiază din nou în cazul în care declarațiile lor constituie o mărturie acuzatorie, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea inculpatului.

Sub acest aspect se reține că, prescripțiile nominalizate au fost respectate de instanța de apel.

Astfel, conform procesului-verbal al ședinței de judecată din 18.10.2016, în cadrul judecării apelurilor de pe rol, instanța de apel a audiat inculpatul, partea vătămată, care a solicitat condamnarea inculpatului conform învinuirii formulate, și a verificat probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, acțiuni consemnate în procesul-verbal nominalizat (*f.d. 137-140*).

Potrivit art. 336 alin. (6) și (7) Cod de procedură penală, în termen de 3 zile lucrătoare de la data anunțării semnării procesului-verbal, participanții la proces au dreptul să formuleze obiecții asupra lui, indicând inexactitățile și motivele pentru care îl consideră incomplet. Obiecțiile la procesul-verbal se examinează de către președintele ședinței de judecată care, pentru anumite concretizări, poate chema persoana care le-a formulat. Rezultatul examinării obiecțiilor, în caz de acceptare a lor, se formulează printr-o rezoluție pe textul obiecțiilor, iar în caz de respingere – prin încheiere motivată. Obiecțiile și încheierea asupra lor se anexează la procesul-verbal.

Totodată, asupra respectivului proces-verbal nu au fost aduse obiecții, în conformitate cu prescripțiile din art. 336 alin. (6), (7) Cod de procedură penală și, astfel, informațiile inserate în actul procedural vizat sunt prezumate a fi veridice.

Sunt neîntemeiate și observațiile inculpatului recurent că *conform descriptivului deciziei, a fost stabilită fapta ca fiind intenționată și caracterizată prin intenție directă, îndreptată spre încălcarea grosolană a ordinii publice, însoțită de aplicarea violenței asupra persoanelor sau de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe, de opunere de rezistență violentă altor persoane care curmă actele huliganice.*

Or, potrivit părții descriptive a deciziei contestate, această relevanță nu se referă la fapta constatată în acțiunile inculpatului, deoarece reprezintă doar o parte din contextul în care instanța de apel a invocat doctrina penală generală în aspectul învinuirii formulate ultimului.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursurile declarate, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. - 5.I. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat probele și circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹, 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursurile ordinare, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursurile de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens

(pct. 4. – 5.I. din decizie), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul *Bujnița versus Moldova*).

Este de reținut și faptul că, recurentul B. Druță a indicat în recurs că și prima instanță a admis încălcări, însă, contrazicându-se, solicită menținerea sentinței instanței de fond prin care inculpatul a fost achitat, deci invocă o poziție neclară, adică imposibilă de verificat în procedura recursului ordinar (pct. 5. din decizie).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că au fost întrunite elementele infracțiunii, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Pe lângă acesta, instanța de recurs este în imposibilitate de a se pronunța asupra cererii avocatului privind aplicarea actului de amnistie față de inculpat (pct. 5. din decizie), deoarece procedura de examinare a admisibilității în principiu a recursului ordinar, în camera de consiliu, fără citarea părților, cât și materialele cauzei, nu permit verificarea întrunirii condițiilor de aplicare în speță a legii menționate.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursurile de pe rol sunt vădit neîntemeiate, ele urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de avocatul Boris Druță și de inculpatul Ucrainciuc Egor xxxxxxxx, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 octombrie 2016, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 01 martie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco